

Uitnodiging

Geachte donateur, belangstellende,

Hiermee nodigen wij u beleefd uit tot het bijwonen van onze jaarlijkse H. Mis, die dit jaar door de zeereerwaarde heer Pastoor Jansen wordt opgedragen op

**zondag 5 augustus 2012
om 11.30 uur**

in de R.K. Parochie van de H.H.Nicolaas en Barbara ("oude kerk") aan de Kerkstraat 21 in Valkenburg.

Opnieuw zal de preek worden uitgesproken door Rover van der Ploeg, die in de zomer een kort bezoek brengt aan Valkenburg.

En ook deze keer zal Rover persoonlijk op zijn gebruikelijke inspirerende wijze aandacht vragen voor en stil staan bij de vaak moeilijke levensomstandigheden van veel mensen in de hele wereld en speciaal in het noordoosten van Brazilië.

Uw aanwezigheid bij deze speciale viering wordt bijzonder op prijs gesteld.

Bestuur Stichting Amigos do Brasil

Leerlingen van het Stella Maris College wandelden op 17 februari weer voor het goede doel

BERICHTEN VAN ROVER

Olinda, 22 februari 2012

Beste Amigos,

Vandaag, aswoensdag, na een regen-achtige maar wel gezellige carnaval, schrijf ik weer wat berichten, deze keer vooral over Campina Grande. In december 2011 en januari 2012 zijn wij bij het kinderopvangproject in de wijk Catingueira op bezoek geweest en zojuist met de carnaval hebben wij hier thuis een twaalfstal mensen uit Campina Grande/Catingueira te logeren gehad met wie wij natuurlijk veel over het project gesproken hebben.

Carlos André

Carlos André is 5 jaar oud, al drie jaar lang is hij leerling op het kinderopvangproject. Hij heeft een ernstige handicap aan zijn handen. Aan beide handen ontbreekt de middelvinger. Met moeite kan hij een pen of potlood hanteren, ook mes en vork gaat met moeite. Zijn moeder heet Vera, zijn vader Francisco. Behalve Carlos André hebben zij nog 3 kinderen, die allemaal het CACA (Centro de Acolhimento da

Stichting Amigos do Brasil

Ledenadministratie: Anne Lamberix, Hekerbeekweg 14, 6301 EN Valkenburg aan de Geul

T 043 – 601 40 65

E amigosdobrasil@home.nl

I www.amigosdobrasilvalkenburg.nl

Bankrelatie: ING Bank Rek.nr.6798 64 520 - IBAN: NL95INGB 06798 64 520 - BIC: INGBNL2A

Kamer van Koophandel nr. 41077182 - Anbinr. 816119557

Criança) bezocht hebben. Vera heeft nog een zoon, wat ouder, uit een andere, eerdere relatie, die inmiddels al getrouwd is, wel op jonge leeftijd, 16 jaar oud. Vera en Chico zijn analfabeet. Ze zijn uit het binnenland naar de stad gekomen. Werkeloos, zonder opleiding of iets dergelijks. Zij proberen het hoofd boven water te houden met los/vast werk. Francisco metselt wat of is af en toe ergens bewaker van een industrieterrein of iets dergelijks. Armoef troef. Ondervoeding. De burens helpen wat met de voeding van de kinderen. Zij wonen op een “gekraakt” stukje grond, “invasão” zegt men hier, in een schamel huisje aan de rand van de wijk Catingueira.

Carlos André en zijn moeder Vera

Van de staat krijgen zij geen hulp. Zij zouden in aanmerking komen voor een “bolsa família”. Dat is een basisuitkering voor de allerarmsten, die honger probeert te voorkomen. Die uitkering varieert, afhankelijk van inkomen en aantal kinderen, van maandelijks 60 tot 200 Real, dat is van ongeveer 30 tot 100 Euros per maand. Natuurlijk moet je met papieren en declaraties je sociaaleconomische situatie kunnen aantonen, wil je opgenomen worden in dit regeringsprogramma. Die papieren zijn er niet. Ook het feit dat beide ouders analfabeet zijn maakt het moeilijk om hun weg te vinden in het doolhof van een vaak bureaucratische overheid. Misschien zou Carlos André vanwege zijn handicap ooit een uitkering van de staat kunnen krijgen. Medische of fysiotherapeutische behandeling zou misschien zijn handigheid kunnen bevorderen?

Bij het kinderopvangproject worden dergelijke thuissituaties in het oog gehouden en probeert men hulp te bieden, opdat sociale rechten verkregen worden. De kwestie van voeding, kleding, hygiëne en gezondheid worden, waar mogelijk, begeleid. Geweld thuis, instabiele gezinssituaties, al die dingen worden

besproken met kinderen en ouders. Iedere lesdag eindigt met een gesprek in de kring, een “conversa na roda” met de kinderen.

Men werkt in het kinderopvangcentrum met drie groepen kinderen van 2 tot 7 jaar. De maximale bezetting is 75 kinderen, de ideale bezetting is tussen de 45 en 50 kinderen zodat het groepswork beter gaat. De pedagogische programma's worden opgesteld door Penina die een universitaire cursus pedagogie heeft. Drie zussen leiden het project, Elza, Neuza en Penina. Een jongere broer, Elso, en een dochter van Elza, Hosana geheten, helpen ook af en toe.

Het CACA is een oase van rust, liefdevolle opvang, ludieke pedagogie en effectief leren in een veelal vanwege de armoede en de onzekerheid die dat met zich meebrengt, gestrest leven. Het kinderopvangproject wil onderwijs met kwaliteit bieden voor de allerarmsten. Dit gebeurt al jarenlang met een bescheiden begroting. Met ongeveer 12.000 Euros per jaar, 1000 per maand, komt men rond. De medewerkers krijgen een vergoeding, hebben dus geen vast arbeidscontract met sociale verzekering e.d. Ook biedt men geen dagelijkse maaltijd aan. Een keer per week is er een uitgebreid hapje en ook krijgen sommige kinderen wat extra voeding.

Booming Brazil

Na dit verhaal van het kinderopvangproject in Catingueira wil ik de volgende kwestie aan de orde stellen:

Waarom zou men vanuit particulier initiatief en met internationale samenwerkingsverbanden projecten in Brazilië blijven gaande houden terwijl Brazilië intussen de zesde economische macht is geworden met groeicijfers van 4 of 5% van het Bruto Nationaal Product. Zou Brazilië niet zelf zijn eigen boontjes moeten doppen? In de media wordt Europa geschetst als in crisis, met een oude bevolking, groeiende werkeloosheid vooral onder de jeugd en Brazilië als booming met veel werkgelegenheid en een sociaal bewuste regering.

Het is dan ook niet verwonderlijk dat de grote internationale samenwerkingsorganisaties zich in grote getalen ten dele of volledig hebben teruggetrokken uit Brazilië en nu hun prioriteiten richten op landen die harder hulp nodig hebben. Ook Nederlandse organisaties hebben dit gedaan zoals bijvoorbeeld Cordaid. Met onze PROGEPE-cursus in het Grote Huis waren wij een van de laatste projecten van Cordaid in het noordoosten van Brazilië, dat was in de periode van 2007 tot 2009. Helaas, moeten wij zeggen, want die grotere financiële steun blijft nodig en het project is nog steeds noodzakelijk, maar daarover zo meteen meer.

Carlos André - zijn handjes

Eerst wil ik zeggen dat er begrip bestaat voor deze nieuwe politiek van de internationale organisaties. Vooral sinds de regering Lula da Silva, gestart in 2002, en nu tijdens de regering Dilma Rousseff, van 2010 -2014, worden er

goede sociale programma's door de overheid uitgevoerd en probeert men ook de concentratie van rijkdom bij de elite te verminderen. Zo is er een groeiende middenklasse. De sociale mobiliteit is toegenomen. Arme mensen krijgen meer kansen. De economie gaat goed vanwege de export (vooral naar China) en ook vanwege een groeiende interne markt. Een eerstelijns gezondheidszorg wordt opgezet met, zeg maar ter vergelijking met Nederland, een huisartsen-systeem. Het openbaar universitair onderwijs is uitgebreid, het particulier universitair onderwijs is meer toegankelijk gemaakt voor arme mensen door het programma Pro-Uni.

Woningbouwprogramma's zoals "Minha Casa, minha Vida" zijn ook toegankelijker voor de gewone burger met een laag, door een arbeidscontract gegarandeerd inkomen.

Zo zou ik nog veel meer voorbeelden kort kunnen opsommen. Brazilië is beslist op een positieve manier aan het veranderen. Maar er is nog een lange weg te gaan totdat er daadwerkelijk sociale gerechtigheid plaatsvindt en democratische structuren functioneren.

Sociale apartheid

We leven nog steeds in een samenleving met, wat men hier noemt, "sociale apartheid". De grote massa arme mensen leeft in een informeel economisch circuit dat geen enkele sociale zekerheid biedt. Het sociale opvangnet blijft dan ook de familie. Het openbare onderwijs aan de basis, kleuteronderwijs, lagere school, middenschool en bovenbouw van de middelbare school zijn nog steeds van erbarmelijke kwaliteit. Wij constateren dat iedere keer opnieuw wanneer wij jongeren selecteren voor de PROGEPE-cursus in het Grote Huis. De openbare gezondheidszorg is gebrekkig, slechte voorzieningen, weinig arbeidskrachten, overbezet, lange wachtlijsten. Het is dit jaar het thema van de Vastenactie van de Katholieke Kerk in Brazilië.

Krottenwijken en volkswijken hebben meestal slechte sanitaire voorzieningen, soms ontbreekt watervoorziening gedurende meerdere dagen, er is veelal geen straatbedekking, geen of weinig mogelijkheden voor recreatie, de wijken zijn onveilig met absurde cijfers wat betreft

criminaliteit. Het openbaar vervoer is voor de armen duur voor datgene wat men ervoor krijgt: overvolle, slecht onderhouden bussen en treinen.

De sociale apartheid manifesteert zich precies hierin: als je arm bent, ben je aangewezen op de openbare instellingen en voorzieningen en als je wat geld hebt, een vaste baan met een redelijk of goed inkomen, als je middenklasse bent of rijk, dan heb je een particuliere samenleving ter beschikking, “apart”, waarvoor je natuurlijk wel moet betalen: particulier onderwijs, particuliere gezondheidszorg met eigen laboratoria, klinieken en ziekenhuizen, woningen met een particulier beschermd “condomínio” met eigen sanitaire en recreatieve voorzieningen, particuliere veiligheidsdiensten en voorzieningen, particuliere clubs voor sport en vermaak in de weekends, particulier vervoer natuurlijk in eigen airconditioned, geblindeerde en soms gepantserde auto’s, min of meer particuliere shopping centra, airconditioned, bewaakt en niet toegankelijk voor bijvoorbeeld straatkinderen. Uiteindelijk, aan het eind van dit particuliere leven, apart van het volk, particuliere kerkhoven.

Het is te begrijpen dat de wereld van de armen gezien vanuit dit particuliere fort van welstand als bedreigend beschouwd wordt. De cijfers van moord en doodslag staven enkel die dreiging. In de meer dan 30 jaar dat ik in Brazilië woon, merk ik die verandering: de armoede wordt niet meer zozeer gezien als een uitdaging tot solidariteit maar eerder als een kwestie van sociale veiligheid. Je moet je tegen de armen beschermen. Een dergelijke opvatting en/of gevoel is natuurlijk funest voor een samenleving, omdat het samen-leven en solidariteit ontkent. Men spreekt in de sociologie van “armen” als “excluídos”, als buitengesloten.

In de politiek wil men van regeringszijde op alle niveaus, gemeente, deelstaat en federatie, vooral aantonen dat de openbare voorzieningen toenemen en verbeteren. Het is altijd een strijd om de cijfers, die uiteindelijk moeten resulteren in verkiezingsuitslagen ten gunste van wie aan de macht is. Op kwaliteit wordt dan niet zoveel gelet. Zo wil de regering bij voorbeeld aantonen, dat het analfabetisme afneemt, dat alle kinderen die schoolplicht hebben ook inderdaad naar school gaan, dat niemand zijn leerjaar moet overdoen, dat er ieder jaar zoveel duizend jongeren hun einddiploma halen van de middelbare school. De cijfers zijn steeds

geweldig. De realiteit echter is vaak anders. Wij hebben te maken bij het PROGEPE met jongeren die hun einddiploma van de middelbare school op zak hebben, maar die nog geen drie alinea’s tekst kunnen interpreteren, laat staan schrijven. Jongeren die bv. nooit scheikunde of natuurkunde gehad hebben. Engels, dat op iedere school gegeven wordt, wordt door geen enkele jongere ook daadwerkelijk gesproken. Dat zien we steeds weer bij ieder buitenlands bezoek. Kennis van informatica doet men niet op op deze openbare scholen.

Ik geef hier enkel wat voorbeelden op het gebied van onderwijs. Een nadere analyse van bijvoorbeeld gezondheidszorg, transport, sociale verzekering, arbeidsomstandigheden of veiligheid zou aantonen dat er ondanks alle positieve inzet van regering, NGO’s en volksbewegingen nog veel werk verzet moet worden wil men het eeuwenoude elitaire karakter van de Braziliaanse maatschappij en politiek overwinnen.

Vorming met kwaliteit voor de allerarmsten

Om een democratische samenleving te vormen, die de sociale apartheid doorbreekt en die gelijke kansen biedt voor iedereen, is het o.a. van fundamenteel belang om goede vorming te bieden vooral aan de lagere inkomensgroepen die aangewezen zijn op openbare voorzieningen en instanties. Dat gebeurt in Campina Grande, in de peuter- en kleuterleeftijd van kinderen die uit de armste buurt komen van de wijk Catingueira. Zij verlaten het centrum na goed gealfabetiseerd te zijn. De vriendelijke en creatieve opvang in die eerste levensfase is ook van blijvend belang.

In de andere projecten proberen wij diezelfde punten te waarborgen: kwalitatief goede vorming met een laagdrempelige toegankelijkheid voor arme mensen.

De PROGEPE-cursus voor computeronderhoud en maatschappijleer heeft sinds 2006 al rond de 400 jongeren opgeleid, van wie velen een goede baan hebben gevonden en die gemotiveerd werden om verder te studeren en te werken aan hun vorming.

De opbrengst van de kerstverkoop van 2011 in

samenwerking met Wilde Ganzen zal voornamelijk besteed worden aan de PROGEPE-cursus.

Een mooie en gezellige start van Carnaval

HeHaVo

HELP een HANDJE met je VOETJE, onder dat motto liepen de vrijdag voordat de carnavalsvakantie zou losbarsten alle brugklassers van het Stella Maris College uit Meerssen een ongeveer 15 km. lange wandelroute voor het goede doel. Het bleek alweer de 32e keer te zijn dat deze sponsorloop werd georganiseerd en hiervoor hadden deze jongeren het ongelooflijke bedrag bijeengebracht van ruim 12.500 euro!! Omdat Amigos do Brasil een van de begunstigers is gaven wij acte de présence.

Het startschot werd gegeven door Prins Carnaval van Meerssen en zijn gevolg, waarna ruim 70 groepjes al dan niet verklede jongelui op pad gingen.

Sommigen hadden hun huisdier meegenomen en niet te vergeten de proviand om de tocht te 'overleven'.

Samen loopt het wel zo gezellig..

Het zou de hele ochtend blijven miezeren en aangezien de temperatuur aan de lage kant was kwamen wij steeds meer onder de indruk van de prestatie van deze jongens en meisjes.

ff bijkomen van de kou buiten

Wij zaten in een warm café waar een van de 5 controleposten was en waar even uitgeblazen kon worden. Daar zagen we ze binnenkomen, de mooie meisjes met hun roze aanplakwimpers die duidelijk werk hadden gemaakt van hun outfit en de jongens, vaak grappig verkleed of juist (stoer), helemaal niet. De aanwezige docenten hielpen mee om de stemming er in te houden als kou en vermoeidheid parten dreigde te gaan spelen.

We hebben genoten van de jongelui en hadden een prachtige ochtend; onze waardering voor hen en de docenten die deze tocht hebben georganiseerd en begeleid is groot. Heel erg veel dank daarvoor!

*Van basis
naar
eindresultaat*

Naast al het prachtige groen was er weer een smaakvol assortiment met huisbereide lekkernijen. Nieuw waren deze keer de exclusie dressings waarmee menigeen van een eenvoudige salade een culinaire beleving kon maken.

waarna het inrichten van de ruimtes kan beginnen

Natuurlijk ontbraken ook de handwerken en creatieve hoogstandjes die door vele nijvere vingers in het afgelopen jaar geproduceerd werden, niet. Dit alles tezamen zorgde voor een kleurrijk en aantrekkelijk geheel waar de talrijke bezoekers en bezoekersters hun ogen op uitkeken.

Klaar voor de start

Maar het was ook weer een fijne ontmoetingsplaats. Onder het genot van koffie met iets lekkers werd door velen gezellig bijgepraat en liet men zich informeren over de stand van zaken van de projecten in Brazilië. Want om dat laatste gaat het uiteindelijk allemaal. Welnu, de inspanningen zijn weer niet voor niets geweest, want de uiteindelijke opbrengst van de kerstverkoop bedroeg de lieve som van ruim 12.000 Euro. Een bedrag dat nog eens met 55% verhoogd werd door de Wilde Ganzen. Bedankt iedereen en hopelijk tot volgend jaar.

Gezellige drukte

Dank ook aan Wilde Ganzen

